

Sabadell 9 d'Agost de 1937

Ramon Rusinés
SIETAMO

Company:

He rebut la teva i m'ha causat pregona alegria al constatar seguïu en bon estat. Jo ni parlar-ne. Sempre acostumo estar igual.-

Veig que us han traslladat. No hi havieu estat ja en aquest poble producte de 7 ex amos? Hi heu guanyat o perdut amb el canvi?.

Be pels segells. Aixís m'agrada que els hagi rebut. No em sap greu rectificar la meva apreciació irònica referent als mateixos.

De política jo tampoc no en vull parlar perquè no m'interessa ni m'ha interessat mai. Política pels polítics, pels paràsits. Nosaltres, els del "pueblo soberano" a mantenir els nostres ideals, per de prompte, però estic segur que els ideals plebeus, de la plebs un xic capacitada, passen molt per damunt del rastrerisme arcaic que estem patint. Prou, avera si m'enredaré altre volta amb pensaments inútils.-

A propòsit del que em dius de Campmajó, avui he rebut carta i augura que probablement li vindrà el permís tan anhelat. Actualment es troba a un poblet de la reraguarda aragonesa que es diu Velilla de Cinca.- Va venir la seva mare i em va dir que no li escrivis fins que rebés carta d'ell car sabia que el traslladaven. Ara havent-ne rebuda, ja sé on es troba.

Referent a lleves, tampoc no en parlarem. També en sé de cosetes.... Menys mal que tot es fà per les reivindicacions obreres i el triomf de la revolució social, que si no..... No hem quedat que no en parlariem? Prou doncs, tal com va dir Companys.

De ressenya d'excursions que faig ara, no crec procedent fer-ne. Surto invariablement, sol. Surto amb bicicleta o a pata, però mes que excursions son passejades lo que faig. Amb aquest aclariment podràs comprendre que no em sento gaire romàntic i si hom té en compte les barbaritats que sobren pas pel camí sinuós i a trossos putrefacte que s'ha traçat durant aquests temps, et servirà de torna per regular el pes del meu estat d'ànim. Ahir vaig traslladar-me a Guanxa, lloc bell. No es cert? Ara raja pel salt un raig com el dit index de la mà. Les fonts de dalt encara donen rendiment, però tot és veu pobre, descuidat... Trobant-me a baix, despullat prop de l'acollidor gorg certament em trobava fort, optimista. La vista semblava que s'esforcés en embellir les coses mes futils. La vida quan hom encara que fugisserament se sent saturat de belles concepcions, es troba agradable, moralment pròdiga. Se sent un desig immens de viure, de viure bé, practicant idees nobles i alimentant la quimera de que aquesta noblesa anhelada vindrà un dia que esdevindrà realitat palpitant. Hom no pensa en matar. En el mon de la quimera no existeixen enemics. No hi han tampoc tirans que per satisfer les seves ambicions agiotistes, apèllen als petits, a les futures noves víctimes, perquè li proporcionin ço que té com la cosa mes bella que el mon ha creat. El poder l'or. Els pensaments son sublims, alats. La natura com una bona mare, els aparta del rastrerisme dels homes i sols cerca un motiu de comprensió comuna, que doni derivacions evolutives a la soferta humanitat. Pau entre els homes, tots som amics. Tots ens estimem menys uns. Els paràsits. Aquests pels seus anhel d'ascensió fructífera, tenen enemics i acudeixen a aquesta germandat que composita el mon, per arreglar-lós un parvindre que no senten i lluitant contra uns titllats enemics que no odien. Pau doncs entre els homes. Guerra als paràsits, unicament fent aquesta guerra regeneradora, assolirem la pau que portem dintre la pregonesa del nostre ésser." Ja veus com a ressenya d'una ex-

currió, m'han sortit divagacions filosófiques. No hi vegis política amb aixó, car no em refereixo a la contenda actual. Es l'essencia de tot el món condensada en un altre món espiritualment mes elevat, recollida com un fruit de l'arbre de la soletat, en plena natura.

Agrupació? No en sé res. Quan veig aquells "amics" que quan vaig per parlar-los és posen en guàrdia, quan noto la hipocresia reflectida en els seus rostres, quan veig aquella germanor que sempre havia existit en la nostra entitat (sic) i que ara ha degradat fins a l'anorreació total, em venen pels i no crec pas poder-hi cercar cap amic que aspiri alguna cosa dintre del nostre esport.-

Per la rambla no sé com està la circulació. No hi vaig mai ara. En quan al Noves que es aquell cunyat del Gori?

Amb els de l'entitat no t'hi empenyis. Deixe-ho correr tot i no et fixis amb ningú. Disputant-se no s'arregla res. Es pren nota dels procedirs i llavors serveixen per comprendre els individus. Que mes tard es vanen d'aixó o d'alló? Llavors se'ls n'hi engueuen unes quantes de ben dites i calla amb sec perquè compren que ha fet el pesol per manca de memoria.

Be xic. Som sant dilluns i estic fotut. Plego el ram i fins un altre dia Records dels que quedem pels companys que junt amb tu capegen les vel·litats militars. Entretant accepta els efectes del teu company

Polbera

Nota.

L'altre dia vaig anar a Sant Llorens i em varen parlar de vosaltres. Saben ja els desertors que em digueres. Els hi vaig donar l'adreça i varen dir que escriuriem a en Pujol. No tinc ganes de pujar-hi mes per alla dalt car sembla mentida que un lloc tant predilecte per nosaltres s'hagi hagut de convertir en un nou cassino dels senyors, compost per tots els reaccionaris sabadellençs.- En Batet és fora. No se on es ni on para. Quan escrigui ja us donaré detalls. En Goig tampoc no es a Figueras. M'han dit que es trobava a Tardienta. Com pots veure les coses camvien.

JP